

ZÁŘÍ 2026

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFR v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFR - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvodník - ÚSTUP VPŘED

Kolikrát v životě ustupujeme. Stane-li se to z donucení dokáže to naštvat. Člověk zatouží po návratu na ztracené pozice, někdy i po odplatě. Občas ustoupíme takticky, oželíme drobnost, abychom dosáhli svého. Ustupujeme však i z lásky, vzdáním se příjemností pro toho, koho s důvěrou nosíme v srdci.

Proč někdy propadáme pocitu zhrzení? Snad nejčastěji je to připoutáním ke svým vlastním představám - při jejich nenaplnění. Pokud naopak usiluji o společný cíl, už tím jsem od lpění osvobozen. Ochotou naslouchat, přijímat, sdílet. Odevzdánost není rezignace, jsme zváni k odevzdávání z lásky. Abychom svou minoritou postupovali vpřed. Krásný Boží paradox.

Ke Kristu se přiblížíme důvěrnou modlitbou, službou, malými skutky lásky. Připraveností k oběti, opuštěním „bezpečných pozic“. Jak to udělal svatý František, když se vydal za Kristem, aby u něho a v něm našel pokoj i pravou a dokonalou radost. To jsou ty opravdové zázraky ...a v tom je i naše naděje.

Naděje není jednorázový výdobytek, ale opakovaný boj, kdy se snažíme zanechat toho, co nám v daném okamžiku poskytuje emoční jistotu. Naděje vytváří prostor svobody, v němž člověk může reagovat (odpovědět) s láskou; nebo také ne.

Vendelín – služebník OFS
citát Samuel Privara SJ – *Naslouchání na okraji*

Formace

ŘEHOLE SFŘ 13.

Jako [nebeský] Otec spatřuje v každém člověku rysy svého Syna, který je první z mnoha bratří a sester, ať i sekulární františkáni přijímají všechny lidi pokorně a laskavě jako dar od Pána a jako Kristův obraz.

Smysl pro bratrství ať v nich vytváří radostnou ochotu přibližovat se ke všem lidem, zvláště nejmenším. Ať se pro ně snaží vytvořit životní podmínky důstojné tvorů vykoupených Kristem.

Kdo je můj bližní?

Když Ježíš dostal otázku, kdo je můj bližní, tak vyprávěl příběh o Milosrdném Samařanovi, který neličoval svého času, svých peněz, ani sil a udělal vše pro zraněného člověka, přestože to byl cizinec a příslušník ne přátelského národa. Prostě v něm viděl trpícího bratra. Ano, bližní není ten, koho máme rádi a je nám příjemný, bližní je ten, kdo je zrovna blízko mne a mohu mu nějak pomoci... Ať je to člověk příjemný nebo nepříjemný. A Bůh má smysl pro humor. Občas dopustí, že musíme komunikovat a spolupracovat s někým, koho bychom raději neviděli.

Lidé na okraji

Myslím, že každý kněz v praxi zná mnoho příkladů, kdy se setkal s lidmi, kteří žijí na ulici nebo ve velmi

chudých podmínkách a nemají na jídlo nebo jiné základní potřeby. Na faru nezvoní jen věřící, ale právě lidi z okraje společnosti a koneckonců je to snad vyjádření, že tito lidé právě u nás čekají soucit a vstřícnost... Kde jinde by ho mohli najít?

Ano, mnohdy je to zneužívání lidské dobroty. I když lidi jsou různí. Stalo se mi kdysi, že mne v noci budil jeden duševně nemocný člověk, abych mu dal útočiště před podobně nemocným bratrem, který ho honil se sekerou v ruce. V téže farnosti si ke mně chodil půjčovat peníze člověk, který prostě neuměl hospodařit se svými penězi, ale při výplatě zpravidla peníze vracel. A tak jsem se stal takovou bankou na bezúročné půjčky. Někteří nemocní na duši denně i vícekrát za den potřebují se mnou mluvit, aby sdělili své

zážitky nebo jen požádali o požehnání. Taký jsem měl nějaký čas tak trochu na starosti dva různé lidi, kteří se pokusili o sebevraždu, aby z toho našli cestu ven. V nynější farnosti mám osobu, která se už při prvním rozhovoru stačila pozvat na kafe a něco k jídlu... Vše to jsou lidé, kde člověk ví, na čem je...

Co vlastně potřebují?

Horší je to s lidmi, kteří přijdou a chtějí peníze na vlak, na nemocnou dceru, na nájem, na nevím, co ještě. Tato půjčka je prakticky stoprocentně nenávratná a ve většině případů jde na alkohol nebo drogy... Věřit se jim moc nedá. A tak obdarovat je nebo ne? Vždy se cítí člověk špatně. Když něco dám, jsem hloupý a podporuji je v jejich situaci, kterou pak prostě neřeší nebo nedám a jsem obyčejný lakomec...

Jeden můj kolega při diskuzi na toto téma řekl – jim

možná nejde jen o peníze, ale o chvíli pozornosti a o trochu lidské účasti a úcty, abychom je brali jako někoho, kdo nám stojí za slovo, za rozhovor, za vyslechnutí... Ano, jsou to naši bratři a sestry.

A zde je podle mne jádro věci

Co by asi udělal bratr František? Je fakt, že žil v době, kdy lidé na okraji společnosti opravdu neměli jinou pomoc než lidský soucit. Charity, nemocnice, hospice, ústavy, domovy pro důchodce, natož nějaké organizované sociální zabezpečení neexistovalo. Dnes je to složitější pro rozlišení, kdo pomoc opravdu potřebuje a kdo ne. Ale jedna věc zůstává....

Všichni jsme bratři a sestry – všichni! A tak každý, s nímž se v životě setkáme je Kristův bratr nebo sestra a my bychom s nimi měli podle toho jednat.

Br. Bernard Jan Linhart

Sdílení, inspirace

„Přijď království tvé“ Mt 6, 10; Lk 11, 2

Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium. „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Obráťte se a věřte evangeliu“. Mk 1, 14 – 15

Jaká byla Ježíšova doba? Ježíš žil v místech, kde vládli Římané. Vybírali daně a vojensky udržovali vlastní pořádek. Římská říše byla založena na moci, bohatství a náboženství. Poddaní byli drženi strachem, neboť snadno mohli přijít o prostředky k živobytí, o svobodu i o život. K tomu byla ohrožena jejich židovská kultura, protože postupně na obsazeném území probíhala helenizace společnosti. Do této situace říká Ježíš: „přiblížilo se Boží království“. Je to provokace vůči stávajícím pořádkům! Ježíš nabízí jinou společnost. Oslovil nejchudší, dal jim naději na lepší život. Až tak, že Ježíše několikrát chtěli prohlásit za krále. Ježíš při svém působení vysvětluje povahu svého království. Panovníkem je Hospodin, chudým se dostává důstojného života. Svým působením Ježíš ukazoval, jaký tento život bude, když uzdravoval, všechny přijímal, zastával se žen, dětí, cizinců, chudých a bezbranných, sytil zástupy. Ježíš chtěl důstojný život lidí v reálném světě, zde a nyní.

Jak se Ježíš vypořádal se strachem, kterým Římané vládli? Chtěl, aby lidé uvěřili radostné zvěsti, uvěřili v příchod nového království. Jak se mají zbavit strachu? Ježíš jim jde příkladem. Odchází do Jeruzaléma, do centra moci. I když mu jde o život, zůstane a neuteče. Hledá Otcovu vůli, i když neví, co se bude dít. Ježíš věřil, že jeho smrt bude mít smysl. Ukáže, že se lidé nemají Římanů bát. Krutá smrt na kříži všechny šokovala. Ztratili naději, kterou v Boží království vkládali. Boží plán se zhroutil. Všechno se změnilo, když Ježíš vstal z mrtvých. Boží království bylo potvrzeno.

Ti, kteří uvěřili, že Ježíš je Boží syn, postavili Krista do středu království a začali je budovat. Toto království nemá správní ani vojenskou strukturu. Je rozptýlené mezi lidmi. Je jako kvas nebo semeno, které roste. Boží království přichází ze strany Boží a lidé mu jdou naproti svým obrácením. Opouštějí logiku moci a přinášejí bratrství. Však se také o prvních křesťanech říkalo: „pohled'te, jak se milu-

jí“!

Útok na Boží království přichází začátkem čtvrtého století, kdy se křesťanství stává oficiálním náboženstvím státu. Do křesťanství plíživě proniká duch římské říše. Živý Kristus ve středu společenství je nahrazován naukou a obřady. Společenství žen a mužů zaniká a je nahrazeno institucí, kde se projevuje moc, bohatství a náboženství jako ideologie. Vedení církve se stává výhradně mužskou záležitostí. Ježíšovo království odchází jakoby do ilegality. Ano, Ježíš žije dál, muži a ženy také, ale Boží království, jak je zamýšlel Ježíš je na staletí zmrazeno. Čas od času probudí Boží Duch velké osobnosti, které prolomí tuto situaci a dají zahlédnout krásu Božího království. Jsou to kláštery žen, kláštery mužů a svatí jako František z Assisi. Jako celek je Boží království v útlumu. Znakem této situace je to, proti čemu bojoval Ježíš ve své době: neúcta k lidem chudým a lidem na okraji společnosti kam patřily i ženy. V reálném životě tito lidé byli trestáni, vykořisťováni, nebyla jim poskytována potřebná pomoc. Smutné je, že teologové do nedávné doby řádně nečetli evangelia o Ježíšovu chování k ženám, ale Aristotela, který učil, že ženy jsou podřadní tvorové. Boží království se zastavilo ve svém růstu.

Jak si představit Boží království dnes? Co udělat, aby se rozrostlo? Uprostřed nás stojí Kristus, který všechno proniká, který je ve všech a ve všem. Inspiruje nás svými skutky, které konal v době svého

historického působení. A Boží Duch nás vede k novým výzvám podle znamení naší doby. Mentalita římské říše je ale stále ve světě: moc, bohatství a ideologie. Po mnoha trpkých zkušenostech se lidstvo dopracovalo k demokracii jako k rozumné formě vládnutí. Demokracie má dělbů moci, právní stát, sociální a zdravotní zabezpečení. To je v současnosti systém, který zabezpečuje mnoho z toho, co lidé potřebují k životu. Aby se demokracie udržela a nerozpáda se, je nezbytné bratrství mezi lidmi. Dnes jsme svědky působení lidí šířících dezinformace, které plodí nenávisť. A když se ve svobodných volbách dostanou k moci lidé, které zajímá jen moc, bohatství a ideologie, společnost dopadne špatně. Za poslední dvě století průmyslového rozvoje se stalo, že jsme poničili naši planetu: zaplavili jsme ji odpady a zvýšili její teplotu s důsledky, kterým říkáme klimatická změna. To je výzva pro všechny bez rozdílu. Stojíme na prahu světa, kde působí AI. Dobrý sluha, ale zlý pán. Kdo této problematice rozumí, je povolán se zapojit do kultivace této nové technologie, aby sloužila jen k dobrému. Ve světě je řada válek, neustále se vyrábějí účinnější zbraně. Úsilí o mír je další výzvou pro růst Božího království. Bůh svět stvořil a uložil nám, abychom jej ochraňovali, rozvíjeli a objevovali nové věci, které zajistí lidstvu budoucnost a naplnili lidi radostí a úžasem ze stvoření. Kristova přítomnost mezi námi dává smysl všemu, co nás v příštích letech čeká.

Jiří Šenkýř OFS

*Mladíku z Assisi, jehož odkaz přežil staletí mnohá,
co stalo se, že vybral sis za svůj vzor vtěleného Boha?*

To On mi naproti jak marnotratnému synu šel, když v kostelíku rozpadlém Jeho hlas jsem uslyšel.

*Svatý Františku, který jsi před osmy sty lety žil,
řekni mi proč Chudobu za nevěstu sis vyvolil?*

Protože Ježíš Kristus, když se člověkem stal, pro naši spásu z lásky všeho se vzdal.

*Proč rytířské brnění a válečnou vřavu
vyměnil jsi za chození v rozedraném hávu?*

Boje a války možná na chvíli přinesou potěšení, jenže můžeš i zemřít nebo skončit ve vězení.

*Jak stalo se, že syn bohatého obchodníka
se raději nyní s malomocnými stýká?*

Rodič je spokojen, když držíš se jeho plánu, špatně snášíš, když odevzdáš život svůj Pánu.

Proč najednou všech zábav král,
pod širým nebem opuštěn spal?
Přátelé jsou s tebou jen když se sypou peníze z měšce, většina opustí tě, když cítíš se těžce.
Jak věděl jsi, podle jakých pravidel žít?
Kde našel jsi odvahu si pro schválení řehole k papeži jít?
Tomu, jak skrze Písmo ke mne mluví Pán, jsem naslouchal. V důvěře jsem mu také budoucnost odevzdal.
Jaký div se tehdy v zimě v Grecciu stal,
když v noci ke mši vánoční sešli se lidi?
Snad spatřili, že v jeslích je onen vznešený z nebes Král, ač lidský zrak pouze malé dítě vidí.
Po palmě mučedníků jsi téměř sahal,
když o mír žádat sultána jít jsi neváhal.
Tehdy odvaha a pevná víra, byly mou zbraní, Bůh věrné své před zlem mocí svou chrání.
Na La Verně jednou seraf Páně,
označil stigmaty tvé nohy a dlaně.
Chtěl jsem Spasiteli svému být na zemi co nejbliž. Pocítil jeho lásku, co přivedla ho na kříž.
Tvá trpící tělesná schránka chvalozpěv Nejvyššímu za stvoření pěla.
Když opouštěl jsi svět vítal jsi sestřičku smrt těla.
Vždyť vše, co vzešlo z ruky Boží je krásné a skvělé, odrazem je tváře našeho Stvořitele.
A smrt ta nás dovede zpět do náruče nebeského Otce,
jako se za Pastýřem do ovčince vracení ovce.
Na tomto světě jsme jen poutníky, co směr správný ztratili. Otec se raduje, že domů k němu jsme se vrátili.
Jen v Ježíši vzor mějte, sestry a bratři.
Nejvyššímu za vše dík a chvála patří.
Já se jen pouhým nástrojem pokoje v Boží ruce stal, vy radost a dobro neste po světě dál.
Majka Anežka Pechová, 25. 8.2026 o svátku patrona sekulárního řádu sv. Ludvíka

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje	Str.
Úvodník: Ústup vpřed	2
Formace	
Řehole SFŘ článek 13, zamyšlení br. Bernarda Jana Linharta	2
Sdílení, inspirace	
Boží království - zamyšlení Jiřího Šenkýře	3
Mladíku z Assisi	4

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 12. 2026.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

<http://www.sfr.cz>